

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 28, 2018

Nummer 28, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1126](#) 10-07-2018

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:6568](#) 17-07-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1801](#) 17-07-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:6285](#) 10-07-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:2382](#) 10-07-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:6341](#) 10-07-2018

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:5130](#) 25-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3479](#) 20-07-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:8525](#) 18-07-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:8743](#) 18-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3330](#) 17-07-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2860](#) 16-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3274](#) 13-07-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2891](#) 12-07-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:5584](#) 12-07-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3265](#) 11-07-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:2624](#) 09-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3172](#) 05-07-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3275](#) 04-07-2018
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3271](#) 03-07-2018
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:5885](#) 26-06-2018
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3231](#) 07-06-2018
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3752](#) 31-05-2018
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3764](#) 24-05-2018
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:5443](#) 19-04-2018
[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3118](#) 17-04-2018

RECHTSPRAAK

Verspreiding seksfilm via GeenStijl.nl door plaatsen embedded link naar tweet die was geplaatst door een twitteraar. Onrechtmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer. Immateriële schadevergoeding gevorderd van € 250.000. Toewijzing € 30.000 vanwege ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer. Hoofdelijke aansprakelijkheid twitteraar en GSMedia.

Eiseres is sinds 1966 bekend als artiest en zangeres. De gedaagden zijn GSMedia, de redacteur en hoofdredacteur van GeenStijl en een persoon die gebruikmaakt van Twitter. Op 9 februari 2017 is door een van de gedaagden een link op twitter geplaatst naar een seksvideo waarin eiseres te zien was. Geenstijl.nl heeft diezelfde dag een bericht op de website geplaatst met daarin een link naar het twitterbericht van een van de gedaagden. Het betreft een zogenoemde 'embedded hyperlink': er wordt verwezen naar een uiting die elders op het internet te vinden is, maar waarvan de inhoud wordt ingesloten op de website van degene die de embedded hyperlink plaatst. Eiseres vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat GSMedia en de persoon die het bericht op Twitter heeft geplaatst, onrechtmatig hebben gehandeld. Voorts vordert zij een schadevergoeding van € 450.000. Volgens de rechtbank staat vast dat noch Geenstijl.nl noch de twitteraar toestemming hebben gekregen voor het plaatsen van de video. GSMedia voert aan dat de publicatie ook niet te rechtvaardigen is, maar stelt vervolgens dat zij dat ook niet heeft gedaan. Zij heeft slechts een embedded hyperlink geplaatst. Dit verweer slaagt volgens de rechtbank niet. Wat er ook zij van de onder juristen gevoerde (auteursrechtelijk getinte) debatten over de juridische kwalificering van hyperlinks, hier staat slechts één constatering voorop: het embedden van het filmpje heeft in de verschijningsvorm precies hetzelfde effect – en derhalve dezelfde nadelige gevolgen voor eiseres gehad – als het zelf door GSMedia online publiceren ervan. Hieruit volgt dat de twitteraar en GSMedia aansprakelijk zijn jegens eiseres. Ten aanzien van de schadevergoeding overweegt de rechtbank dat bij een onrechtmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer door een publicatie de aanspraak op vergoeding van immateriële schade is gegeven. Dat geldt ook in een situatie van een embedded hyperlink, nu zoals hiervoor al is overwogen de (on)rechtmatigheid (en dus ook de eventuele gevolgen) daarvan

niet anders wordt beoordeeld dan bij een 'gewone' publicatie het geval is. In deze zaak geldt als uitgangspunt dat het gaat om een zeer ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van eiseres. Anderzijds kunnen de twitteraar en GSMedia ook weer niet aansprakelijk worden gehouden voor de volledige geleden (immateriële) schade. Integrale toerekening is niet aan de orde. Alles overwegende komt de rechtbank tot een bedrag van € 30.000. De twitteraar en GSMedia zijn daarvoor hoofdelijk aansprakelijk.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:5130

Zaaknummer: C/13/632572 / HA ZA 17-723

Rechters: J. Thomas

Advocaten: J.F. Langelaar en J.P. van den Brink

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verknochtheid letselschade-uitkering. Uitleg bepaling in echtscheidingsconvenant met betrekking tot verdeling letselschade-uitkering. Het hof sluit aan bij de in de wet en geldende jurisprudentie gehanteerde uitgangspunten over de verknochtheid van dergelijke uitkeringen. Uit de ingebrachte dagvaarding in de letselschadeprocedure kan afgeleid worden in hoeverre de uitgekeerde letselschade-uitkering betrekking heeft op de huwelijkse periode en derhalve in de huwelijksgoederengemeenschap van partijen is gevallen. Ex-echtgenoot heeft recht op € 25.000.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:6568

Zaaknummer: 200.188.069/01

Rechters: J.D.S.L. Bosch, G. Jonkman en H. de Hek

Advocaten: I.H.M. Leyten-Smits en L.C. de Jong

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag, vrijheidsbeneming en verkrachting van Anne Faber. Toewijzing vergoeding voor shockschade voor ouders (€ 40.000 per persoon) en broer van het slachtoffer (€ 20.000), omdat laatstgenoemde heeft besloten niet mee te gaan naar de identificatie en de confrontatie met een foto wezenlijk anders is dan de confrontatie met een stoffelijk overschot. Afwijzing vergoeding voor affectieschade.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3330

Zaaknummer: 16/707164-17 en 16/652376-18

Rechters: S.M. van Lieshout, E.H.M. Druijf en J.A. Spee

Advocaten: D.C. Dorrestein en S. de Korte

Wetsartikelen: 242 WvSr en 300 WvSr

RECHTSPRAAK

Tussentijds appèl. Koetsiersverzekering. Medebezit van een paard dat door de eigen energie ongeval heeft veroorzaakt waarbij medebezitter ernstig letsel oploopt. Overwegingen rechtbank dat verzekeraar koetsier aansprakelijk is in strijd met de jurisprudentie van de Hoge Raad (HR 29 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:162 (Imagine)). Vernietiging eerder afgegeven verklaring voor recht dat verzekeraar koetsier dekking dient te verlenen.

Geïntimeerde en appellante sub 2 zijn in gemeenschap van goederen gehuwd. Tot de huwelijksgemeenschap behoort een paard. Het paard is getraind om als trekpaard voor een koets te lopen. In 2008 maakten geïntimeerde en appellante sub 2, samen met hun dochter, een rit met een koets die door middel van een enkelspan werd voortgetrokken door het paard. Appellante sub 2 zat rechts voorin op de bok in de hoedanigheid van koetsier. Geïntimeerde zat als groom links voorin op de bok. Bij het binnenrijden van een plaatsje werd het paard onrustig en geïntimeerde is toen, op verzoek van appellante sub 2, links naast het paard gaan lopen in de hoop dat het paard zou kalmeren. Op dat moment kwam vanuit de tegengestelde richting een auto aanrijden. De bestuurder van de auto heeft, toe hij zag dat het paard onrustig was, zijn auto tot stilstand gebracht. Het paard heeft geïntimeerde vervolgens tegen de auto aangeduwd, waarna de koets over zijn benen is gereden. Hierbij is het rechterbeen van geïntimeerde verbrijzeld. Sinds het ongeval is geïntimeerde onder behandeling bij verschillende medische disciplines. Na vier jaar behandeling en revalidatie is besloten om het rechterbeen van geïntimeerde tot boven de knie te amputeren.

Geïntimeerde heeft in eerste instantie zijn AVP-verzekeraar Interpolis aangesproken, maar die heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. Vervolgens heeft geïntimeerde in 2012 de WAM-verzekeraar van de bij het ongeval betrokken auto aansprakelijk gesteld. Ook deze aansprakelijkheid is van de hand gewezen. Vervolgens heeft geïntimeerde London aansprakelijk gesteld uit hoofde van de tussen Koninklijke Hippische Verzekering en London afgesloten verzekering. Ook deze aansprakelijkheid is van de hand gewezen.

In eerste aanleg heeft geïntimeerde zich op het standpunt gesteld dat London polisdekking

dient te verlenen voor de schadeveroorzakende gebeurtenis, alsmede een verklaring voor recht dat London jegens geïntimeerde aansprakelijk is voor de geleden schade als gevolg van het ongeval. De rechtbank heeft dit verzoek toegewezen. London kan zich niet met deze uitspraak verenigen en in tussentijds appèl is gevorderd dat de genoemde beschikking in het deelgeschil wordt vernietigd. De rechtbank heeft namelijk overwogen dat de onderhavige zaak verschilt van die van ECLI:NL:HR:2016:162 (*Imagine*), omdat geïntimeerde zijn echtgenote immers niet aanspreekt in haar hoedanigheid van (mede)bezitter, maar in haar hoedanigheid van koetsier, welke hoedanigheid is verzekerd via de koetsiersverzekering van appellante sub 2 bij London. Deze bijzondere aansprakelijkheidsverzekering geldt, in tegenstelling tot een algemene aansprakelijkheidsverzekering, niet ten behoeve van beide echtgenoten, maar alleen ten behoeve van appellante sub 2. Zij is immers, als houdster van een koetsiersbewijs, verzekerde onder de polis. De verzekering 'hangt' dus niet aan het bezit van het dier, maar aan de hoedanigheid van koetsier. Dit maakt volgens de rechtbank dat het beroep van London op de uitspraak van de Hoge Raad uit 2016 niet opgaat en dat geïntimeerde, als derde, zijn echtgenote wel degelijk kan aanspreken voor de door hem als gevolg van het ongeval geleden schade.

Het hof behandelt de grieven tezamen. Zij strekken ertoe te betogen dat de hiervoor geciteerde overweging van de rechtbank in strijd is met de jurisprudentie van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2016:162 (*Imagine*)), die inhoudt dat wie letsel oploopt door toedoen van het dier waarvan hij bezitter is, daarvoor niet een medebezitter aansprakelijk kan houden, en dat de rechtbank ten onrechte voor recht heeft verklaard dat appellante sub 2 aansprakelijk is voor het letsel van geïntimeerde en dat geïntimeerde een direct vorderingsrecht heeft jegens London. Het hof gaat mee in het betoog van de verzekeraar en overweegt daartoe dat in de rechtsoverwegingen van de Hoge Raad geen aanknopingspunten zijn te vinden die kunnen leiden tot het oordeel dat in het onderhavige geval, anders dan in het geval van *Imagine*, wel aansprakelijkheid zou bestaan van appellante sub 2 jegens haar echtgenoot op grond van de hoedanigheid van (mede)bezitter van een dier (het paard). De stelling dat appellante sub 2 wordt aangesproken in haar hoedanigheid als koetsier is naar het oordeel van het hof niet redengevend, omdat de vordering van geïntimeerde jegens appellante sub 2 uitsluitend is gegrond op de kwalitatieve aansprakelijkheid voor dieren ex artikel 6:179 BW. Geïntimeerde heeft niet gesteld dat hij zijn echtgenote (tevens) aansprakelijk houdt wegens een door haar gemaakte fout bij het als koetsier besturen van de aanspanning waarvan het paard deel uitmaakte (schuldaansprakelijkheid). De aard van de onderhavige verzekering rechtvaardigt volgens het hof evenmin een ander oordeel dan is gegeven in *Imagine*. Evenals in *Imagine*, is in het onderhavige geval onmiskenbaar sprake van een aansprakelijkheidsverzekering, dat wil zeggen een verzekering die dekking biedt voor de aansprakelijkheid van verzekerden voor de door derden geleden schade. In elk geval is hier geen sprake van een zogeheten *first party*

-verzekering, waarvan door de Hoge Raad enkele voorbeelden zijn genoemd in *Imagine* om te illustreren op welke wijze de schadelijgende medebezitter van een dier zijn potentiële schade (wel) kan verzekeren (te weten de ongevallenverzekering en de arbeidsongeschiktheidsverzekering). Dat het in dit geval gaat om een collectieve aansprakelijkheidsverzekering die is afgesloten door KNHS ten behoeve van houders van ruiters- en/of koetsiersbewijzen (in dit geval appellante sub 2) in plaats van een algemene aansprakelijkheidsverzekering die ten behoeve van beide echtgenoten is afgesloten, acht het hof (anders dan geïntimeerde), gelet op de overwegingen van de Hoge Raad in *Imagine*, evenmin van belang. Het voorgaande betekent dat de grieven slagen. Dit heeft tot gevolg dat de bestreden beschikking dient te worden vernietigd, met uitzondering van de daarin opgenomen begroting van de kosten van het deelgeschil.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1801

Zaaknummer: 200.223.765/01

Rechters: P.M. Verbeek, D.A. Schreuder en F.R. Salomon

Advocaten: M.R. Lauxtermann en H. van Ommen

Wetsartikelen: 6:179 BW

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op de 14-jarige Savannah.
Toewijzing € 10.000 per ouder ter vergoeding van shockschade. Geen
anticipatie op de Wet affectieschade.***

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3274

Zaaknummer: 16/700102-17

Rechters: H.A. Gerritse, A.C. van den Boogaard en A.J.P. Schotman

Advocaten: S.S. Zijderveld

Wetsartikelen: 287 WvSr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling vader voor wurging van zijn 10-jarige zoontje. Niet-ontvankelijkverklaring moeder van slachtoffer voor immateriële schadevergoeding, nu de vordering slechts summierlijk is onderbouwd aan de hand van een drietal documenten. Toewijzing materiële schadeposten, voor zover deze zijn genoemd in artikel 6:108 BW.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:5584

Zaaknummer: 10/680185-17

Rechters: F.W. van Lottum, M. Koevoets en J. de Lange

Advocaten: K.C. van de Wijngaart

Wetsartikelen: 287 WvSr

RECHTSPRAAK

Letselschade. Vervolg op PS 2017-0633. In eerder vonnis bepaald dat deskundigenonderzoek noodzakelijk is. Gedaagde weigert mee te werken aan deskundigenonderzoek. Afwijzing vordering, nu niet kan worden vastgesteld dat de schade groter is dan het eerder door de verzekeraar uitgekeerde bedrag.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 11-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3265

Zaaknummer: C/05/249568 / HA ZA 13-586

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: G.C. Endedijk en I.R.M. Goedings

RECHTSPRAAK

Onderzoek naar grensoverschrijdend gedrag van freelance docent op een hogeschool. Als feit presenteren dat de collega-docent een pornocollectie bezat onrechtmatig nu dat feit niet geverifieerd was en, mede daardoor, nodeloos beschadigend was. Schade als gevolg van die opmerking is niet aannemelijk. Geen verwijzing naar de schadestaatprocedure.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:6341

Zaaknummer: 200.223.379/01

Rechters: W.P.M. ter Berg, M.E.L. Fikkers en O.E. Mulder

Advocaten: I.P.M. Boelens en J. de Froe

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Letselschadezaak. Gezondheidsklachten na aanrijding. Verklaring voor recht dat medisch causaal verband tussen aanrijding en klachten gedaagde ontbreekt. Gedaagde heeft nagelaten de deskundige te berichten of hij gebruik wil maken van zijn blokkeringsrecht. Weigering mee te werken aan totstandkoming van deskundigenbericht.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 04-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3275

Zaaknummer: C/05/287585 / HA ZA 15-449 / 167

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: H.A. Kragt en S. Demirtas

Wetsartikelen: 198 lid 3 Rv

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Eenzijdig fietsongeval. Aansprakelijkheid gemeente vanwege uitstekende steigerbuis. Aansprakelijkheid wegens te brede dilatatievoeg stuit af op artikel 1019z Rv.

In 2015 is eiser een eenzijdig ongeval overkomen doordat hij met zijn racefiets in een dilatatievoeg terecht kwam op een brug. Eiser was op zijn racefiets aan het fietsen in noordwestelijke richting op de Waalbrug bij Nijmegen. Op de noordelijke oever van de Waal werd toentertijd gewerkt en als gevolg daarvan is het fietsdek naar een aan het brugdek vastgemaakte verbreding verlegd. Bij het nemen van deze flauwe bocht van het wegdek naar de verbreding is eiser ten val gekomen en is hij met zijn gezicht op de kopse kant van de schuin omhoog stekende steigerbuis terecht gekomen. De gemeente is de beheerder van de weg waar het ongeval heeft plaatsgevonden. Verzoeker houdt de gemeente aansprakelijk voor zijn schade als gevolg van het ongeval en verzoekt in deze procedure om een verklaring voor recht dat de gemeente aansprakelijk is. Hij legt daaraan ten grondslag dat het fietspad op 8 mei 2015 ter hoogte van de ongevalslocatie vanwege de dilatatievoeg en de schuin omhoog stekende steigerpijp gebrekkig c.q. gevaarlijk was ingericht. De rechtbank stelt voorop dat de gemeente ervoor moest zorgen dat het fietspad destijds in goede staat verkeerde, zoals bedoeld in artikel 6:174 lid 2 BW. Verder is niet in geschil dat de uitstekende steigerpijp, als onderdeel van het van borden voorziene hek waarmee het fietsverkeer door de s-bocht werd geleid, tot de weguitrusting behoorde in de zin van artikel 6:174 lid 6 BW en dus onderdeel uitmaakte van het fietspad dat op ondeugdelijkheid moet worden getoetst. Een waarschuwing voor het uitstekende steigerpijpje ontbrak op het fietspad. Volgens de rechtbank voldeed de voegovergang niet aan de daaraan te stellen eisen, omdat de breedte van de voeg te breed was. Dit heeft te maken met de hoek van de rijrichting en de as van de voegovergang. Voor de verlangde verklaring voor recht op de voet van artikel 6:174 BW is voorts vereist dat komt vast te staan dat het hiervoor bedoelde gevaar zich in dit geval heeft verwezenlijkt. De vraag is of verzoeker daadwerkelijk met het voorwiel van zijn fiets in de dilatatievoeg is gezakt, daardoor uit balans is geraakt en is gevallen, zoals verzoeker onder meer met een beroep op de omkeringsregel stelt. Volgens de rechtbank heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat het gevaar van een gebrekkige voegovergang zich in zijn geval heeft verwezenlijkt. Dit heeft tot gevolg dat een uitzondering wordt gemaakt op de hoofdregel van artikel 150 Rv, in die zin dat

het bestaan van causaal verband tussen het gebrek in de voegovergang van het fietspad en het ontstaan van de schade van verzoeker wordt aangenomen, tenzij de gemeente en Achmea (de verzekeraar van de gemeente) bewijzen dat deze schade ook zonder het gebrek in de voegovergang zou zijn ontstaan. Voordat inhoudelijk op de verzoeken kan worden beslist, zullen de gemeente en Achmea derhalve tot tegenbewijslevering moeten worden toegelaten. De investering in tijd en geld die met deze nadere instructie, hoogstwaarschijnlijk in de vorm van een deskundigenbericht of getuigenverhoren gepaard zal gaan, weegt naar het oordeel van de rechtbank niet op tegen het belang van de vordering ten gronde en de bijdrage die een beslissing kan leveren aan de totstandkoming van een minnelijke regeling. De verzoeken, de verzochte verklaring voor recht en de daarvan afhankelijke verzoeken om veroordelingen tot schadevergoeding, zullen dan ook worden afgewezen op de voet van artikel 1019z Rv.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3271

Zaaknummer: C/05/328519 / HA RK 17-279 / 103 / 512

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: M.A. Smits en M.J. Journée

Wetsartikelen: 150 Rv en 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Recreatie Midden-Nederland niet aansprakelijk voor de verdrinking van een 14-jarige jongen die geen zwemdiploma had. Lifeguard had na eerste melding verdrinkingsprotocol moeten volgen in plaats van het vermissingsprotocol, maar deze keuze is niet zo onzorgvuldig geweest dat daarmee een zorgvuldigheidsnorm is geschonden. Geen sprake van een onveilige situatie bij het strandbad.

Een 14-jarige jongen is in 2015, toen hij samen met twee vrienden bij de Maarsseveense Plassen was, verdronken. De jongen beschikte niet over een zwemdiploma en bleef daarom in het ondiepe gedeelte van het water. Zijn twee vrienden hadden wel een zwemdiploma en gingen naar het diepe deel van het water. Toen ze terugkwamen, konden ze de jongen niet meer vinden en hebben ze daarvan melding gemaakt bij de dienstdoende lifeguard. Hij vertelde de jongens daarop dat ze hun vriendje zelf moesten gaan zoeken. Enkele uren later zijn zij samen met een vrouw naar een andere lifeguard gegaan voor een tweede melding. Enige tijd later is een zoekactie gestart en zijn de hulpdiensten ingeschakeld. De jongen is de volgende dag in het water gevonden. De ouders van de 14-jarige jongen hebben Recreatie Midden-Nederland (RMN) aansprakelijk gesteld en vorderen in deze procedure een verklaring voor recht dat RMN aansprakelijk is voor de gevolgen die voortvloeien uit de onrechtmatige daad dan wel aansprakelijk is op grond van artikel 6:170 of 6:171 BW. Door de ouders wordt allereerst aangevoerd dat sprake zou zijn van een onveilige situatie in het strandbad doordat geen goed onderhoud werd gepleegd. Zo zou de bebording niet overeenstemmen met de daadwerkelijke situatie. De rechtbank stelt voorop dat zwemmen in oppervlaktewater niet zonder risico's is. Daarnaast heeft RMN onweersproken aangevoerd dat de Regionale Uitvoeringsdienst Utrecht ter plaatse jaarlijks een veiligheidscontrole uitoefent, waarbij wordt gecontroleerd of de zwemlocaties strandbad Maarsseveen en Maarsseveense Plassen zuidhoek voldoen aan de eisen en normen zoals vermeld in de Wet en het Besluit hygiëne en veiligheid badinrichtingen en zwemgelegenheden (Whvbz/Bhvbz). Uit de resultaten van de laatste controle blijkt dat de gecontroleerde punten in overeenstemming waren met de hiervoor genoemde wet en het besluit. Voor de niet (nader) onderbouwde stelling van de ouders van [minderjarige] dat RMN geen goed onderhoud heeft gepleegd aan

het strandbad zijn daarom geen aanwijzingen. Door de ouders is voorts aangevoerd dat de eerste lifeguard het verdrinkingsprotocol had moeten volgen en niet het vermissingsprotocol. Zij stellen dat uit de verschillende verklaringen blijkt dat de lifeguard wetenschap had van het feit dat het ging om een 14-jarige jongen, die voor het laatst tot aan zijn kin toe in het water was waargenomen en geen zwemdiploma had. Het advies van de lifeguard aan de jongens om terug te gaan naar de handdoeken en daar te wachten op hun vriend, was een verkeerd en onjuist advies. De rechtbank overweegt dat de eerste lifeguard in een korte tijd moest inschatten hoe te handelen. Het was een drukke dag met veel bezoekers. Uit de verklaring van de eerste lifeguard blijkt dat jongeren vaker naar de toren toekomen met de mededeling dat zij hun vriendje kwijt zijn, om zo te bewerkstelligen dat hun eigen naam of de naam van hun vriendje wordt omgeroepen. Daarbij wordt vaak gezegd dat de persoon in kwestie niet zou kunnen zwemmen. Verder staat vast dat de 14-jarige jongen voor het laatst in het water is gezien. Gelet op het protocol had de lifeguard moeten weten dat de jongen voor het laatst door zijn vrienden in het water was gezien. Echter ook tegen deze achtergrond is niet gebleken dat zijn inschatting van de situatie, om het vermissingsprotocol te volgen in plaats van het verdrinkingsprotocol, zo onzorgvuldig is geweest dat hij daarmee een zorgvuldigheidsnorm heeft geschonden. Daar zijn onvoldoende bijkomende feiten en omstandigheden voor gesteld of gebleken. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat RMN niet aansprakelijk kan worden gehouden voor de dood van de jongen. De vorderingen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3479

Zaaknummer: NL17.12688

Rechters: A.E. Kouwenhoven, A.S. Penders en E. Slager

Advocaten: A.H.A. van Beijersbergen Henegouwen en S.E. Poelich-Pontier

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:170 BW

RECHTSPRAAK

Onrechtmatige overheidsdaad. Vervolg op PS Updates 2017-0449. Beoordeling van het door eiser bijgebrachte bewijs voor mishandeling tijdens gevangenschap in Indonesië in 1947. Bewezenverklaring van slaan met een stok en uitdrukken sigaret op het hoofd. Nederlandse Staat uit hoofde van onrechtmatige daad aansprakelijk en schadeplichtig voor de immateriële schade, die wordt begroot op € 5.000.

Eiser is toegelaten tot het leveren van bewijs van zijn stellingen dat hij is vastgehouden in de suikerfabriek van Kebon Agung en enkele andere feiten. Eiser stelt dat de Nederlandse Staat onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld vanwege het grensoverschrijdende gedrag van de Nederlandse strijdkrachten. Op grond van het door eiser in het geding gebrachte bewijs komt de rechtbank tot de conclusie dat eiser erin is geslaagd bewijs te leveren voor het feit dat hij in 1947 is gearresteerd in Kebon Agung, dat hij acht dagen is vastgehouden in de suikerfabriek van Kebon Agung, en dat hij daarna is overgebracht naar de gevangenis in Pakisadji. Eiser is ook geslaagd in het bewijs dat hij in de Lowok Waru gevangenis gevangen heeft gezeten. Eiser is er tevens in geslaagd te bewijzen dat hij tijdens zijn gevangenschap is geslagen met een stok en dat er een sigaret op zijn hoofd is uitgedrukt. Vervolgens overweegt de rechtbank dat volgens de destijds geldende leer een onrechtmatige daad in de zin van artikel 1407 (oud) BW kon leiden tot een aanspraak op vergoeding van immateriële schade. Ondanks het feit dat niets bekend is over de gevolgen voor eiser van de handelingen van de Nederlanders, neemt de rechtbank aan dat eiser psychische schade heeft ondervonden. Eiser knoopt zelf aan bij de bedragen zoals die zijn genoemd in de Bekendmaking. De rechtbank gaat hier echter niet in mee, omdat het hier niet gaat om een buitengerechterlijke tegemoetkoming die geen immateriële schadevergoeding is. De rechtbank komt uiteindelijk tot een bedrag van € 5.000.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:8525

Zaaknummer: C/09/483033 / HA ZA 15-201

Rechters: L. Alwin, M.J. Alt-van Endt en D.R. Glass

Advocaten: L. Zegveld en G.J.H. Houtzagers

Wetsartikelen: 1407 (oud) BW

RECHTSPRAAK

Ernstig tekortschieten Turkse tandarts wordt toegerekend aan Nederlands bedrijf dat behandelingen in Turkije aanbiedt. Smartengeld toegekend voor pijn en ongemak (€ 4.000).

Eiseres heeft in 2009, nadat zij al jaren last had van verschillende gebitsproblemen, een vooronderzoek ondergaan in een van de vestigingen van Tand Correct in Hoofddorp. Naar aanleiding van dit bezoek heeft Tand Correct een behandelplan opgesteld en daarbij aangegeven dat het bedrijf vestigingen in Istanbul en Antalya heeft waar de meest ervaren tandartsen werken. Eiseres is daarop akkoord gegaan met een volledige gebitsrenovatie in Turkije. Eiseres verbleef gedurende de behandelingen in Turkije. Tijdens deze behandelingen zijn in totaal 8 implantaten en 21 kronen in de kaak geplaatst. Daarbij zijn vier brugconstructies gebruikt, twee in de bovenkaak en twee in de onderkaak. In de bovenkaak is – onder andere – een brug geplaatst die bestond uit zes elementen. Voor deze behandeling heeft eiseres in totaal een bedrag van € 12.380 betaald aan Tand Correct. In 2010 is eiseres nogmaals in Turkije behandeld. Omdat de bruggen loslieten en braken en zij last had van ontstekingen van haar tandvlees, heeft eiseres in de periodes tussen 19 en 26 maart 2011, begin november 2011 en 23 tot en met 27 december 2012 herstelbehandelingen ondergaan in Turkije. Daarnaast heeft eiseres zes keer de door Tand Correct aangewezen kliniek Mondzorg in Delft bezocht. De zesdelige brug in de rechter bovenkaak van eiseres is eerst in zijn geheel teruggeplaatst, maar later aangepast en in twee delen teruggeplaatst. Ook de brug in de linker bovenkaak liet frequent los. Nadat deze een aantal keer is teruggeplaatst, is deze verloren gegaan. Daardoor ontbreken er nu drie elementen in de bovenkaak van eiseres. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat de tandheelkundige behandeling door Tand Correct niet zorgvuldig is uitgevoerd. Naar aanleiding van de klachten die eiseres ondervond na de verschillende behandelingen in Turkije heeft zij in Nederland meerdere specialisten geraadpleegd. Deze specialisten komen allemaal – kortgezegd – tot de conclusie dat de gebruikte onderdelen niet voldoen aan de standaard en dat weinig tot geen aandacht is besteed aan de wijze waarop het onder- en bovengebit op elkaar aansluiten. In deze procedure vordert eiseres onder andere een immateriële schadevergoeding van € 10.000. De rechtbank komt tot de conclusie dat de door Tand Correct ingeschakelde tandarts op verschillende punten ernstig is tekortgeschoten in zijn zorgplicht. Gedaagde is daarom aansprakelijk voor de

schade die eiseres heeft geleden. Ten aanzien van de immateriële schade overweegt de rechtbank dat eiseres lichamelijk letsel heeft opgelopen door het tekortschieten van de door Tand Correct ingeschakelde tandarts. Uit het overzicht van de behandelingen die eiseres in 2012 en 2013 heeft ondergaan blijkt dat sprake was van een scala aan pijnklachten. Nog altijd heeft eiseres pijn en ongemak. De rechtbank acht daarom een bedrag van € 4.000 passend.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:8743

Zaaknummer: C/09/536817 / HA ZA 17-800

Rechters: J. Brandt

Advocaten: mr. J.C. van Oel en J.W. Stok

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Ongeval tussen zitgrasmaaier en personenauto waardoor bestuurder van de grasmaaier ernstig letsel oploopt. Ondanks rapport ongevallendeskundige is de toedracht van het ongeval onvoldoende duidelijk. Afwijzing verzoeken.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 16-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2860

Zaaknummer: C/18/182784 / HA RK 18-37

Rechters: L.T. de Jonge, A.S. Venema-Dietvorst en J. Wichers

Advocaten: G.F.C. van den Berg en J.R. Meelker

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding tussen Smart en militair voertuig. Verschillende getuigenverklaringen. Verzoeker, bestuurder van de Smart, heeft onvoldoende onderbouwd dat hij al ruim voordat het ongeval plaatsvond voor het voertuig reed. Het feit dat het voertuig achterop verzoeker is gebotst is onvoldoende om aan te nemen dat de norm van artikel 19 RVV is geschonden. Verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2891

Zaaknummer: 6802918

Rechters: J.A.M. Strens-Meulemeester

Advocaten: P. Buikes, Th. Klaver en T.W. de Boer

RECHTSPRAAK

Hoger beroep. Aansprakelijkheid na online plaatsen van seksuele beelden waarop ex-partner herkenbaar in beeld is. Hof acht in eerste aanleg toegekende immateriële schadevergoeding (€ 35.000) passend. Onvoldoende weerlegging van psychische klachten van slachtoffer door appellant. Dat appellant heeft geprobeerd de beelden op enig moment te verwijderen, ontslaat hem niet van zijn verdere aansprakelijkheid bij het opnieuw verschijnen van de beelden.

Geïntimeerde heeft van 1999 tot 2008 een affectieve relatie gehad met appellant. In 2008 hebben partijen video-opnamen gemaakt van hun seksleven. Geïntimeerde heeft daarbij als voorwaarde gesteld dat het beeldmateriaal in haar huis blijft en strikt privé dient te blijven. Geïntimeerde is op de opnamen herkenbaar in beeld terwijl zij seksuele handelingen verricht met appellant. Appellant heeft op enig moment in 2008 het beeldmateriaal uit het huis van geïntimeerde ontvreemd en op een website geplaatst, voorzien van de voor- en achternaam van geïntimeerde, haar professie en haar woonplaats. Geïntimeerde heeft hiervoor geen toestemming gegeven. Het beeldmateriaal is veelvuldig gekopieerd en gedeeld. Op enig moment zijn op de zoektermen 'geïntimeerde', al dan niet in combinatie met de termen 'nasty', 'incredible' of 'busting' 950.000 verwijzingen en 200.000 websites op het internet te vinden, gerelateerd aan het beeldmateriaal. Appellant is bij brief van de zijde van geïntimeerde van 27 juli 2011 gesommeerd de beelden te (doen) verwijderen. Appellant heeft daarop toegezegd actie te ondernemen en heeft vervolgens enkele e-mails verzonden. Een kennis van geïntimeerde, X, heeft gedurende vijf jaar voortdurend en wereldwijd websitebeheerders gesommeerd om het beeldmateriaal te verwijderen en heeft daar 1500 uren in geïnvesteerd. Het aantal op het internet vindbare kopieën is hierdoor gedaald, maar de beeldopnamen zijn nog steeds te vinden. Appellant is ter zake van het verspreiden van de beeldopnamen op 13 februari 2013 door het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden veroordeeld tot één maand onvoorwaardelijke gevangenisstraf en tot betaling aan geïntimeerde van € 2.000 als voorschot op immateriële schade. Dit arrest is in kracht van gewijsde gegaan. In eerste aanleg heeft de rechtbank overwogen dat appellant niet heeft betwist dat hij met het uploaden van het beeldmateriaal onrechtmatig heeft gehandeld jegens geïntimeerde, dat de schade door

verspreiding van het beeldmateriaal aan hem kan worden toegerekend, dat appellant het bestaan en de omvang van de door geïntimeerde gevorderde immateriële schade niet heeft betwist. De rechtbank heeft daarom onder andere geoordeeld dat appellant is gehouden om € 35.000 ter vergoeding van immateriële schade aan geïntimeerde te betalen. Appellant bestrijdt in hoger beroep het oordeel van de rechtbank dat hij aansprakelijk is voor de verdere verspreiding van het beeldmateriaal op internet. Hij voert daartoe aan dat hij in 2011 al hetgeen in zijn macht lag heeft gedaan om de beelden van het internet te verwijderen en dat hij niet wist, althans niet heeft kunnen weten dat er na 2011 nog beeldmateriaal op het internet te vinden was. Het hof overweegt dat appellant met het plaatsen van de beelden doelbewust de eer en goede naam van geïntimeerde heeft willen aantasten. Appellant heeft aldus een norm overschreden die ertoe strekt geïntimeerde te beschermen tegen de aantasting van haar eer en goede naam. Dat laatste is precies wat er is gebeurd. De beelden zijn immers in ruime mate verspreid, met naamsvermelding, en zijn daarom, naar mag worden aangenomen, door velen gezien en met geïntimeerde in verband gebracht. Appellant dient dan ook in te staan voor de door geïntimeerde geleden schade die erin bestaat dat zij ermee wordt geconfronteerd dat derden kunnen kennisnemen van het door appellant op het internet gezette beeldmateriaal, en dat dit materiaal ook rechtstreeks aan haar persoonsgegevens is gekoppeld. Daarbij komt volgens het hof nog dat appellant doelbewust heeft gehandeld en dat het voor hem voorzienbaar was dat het beeldmateriaal zich verder zou gaan verspreiden op het internet. Dat appellant in 2011 alles heeft gedaan wat in zijn macht lag om het beeldmateriaal te laten verdwijnen van het internet, ontslaat hem niet van verdere aansprakelijkheid bij het wederom verschijnen van het beeldmateriaal op internet. De eerste grief faalt dan ook. Appellant komt tevens op tegen de toekenning van immateriële schadevergoeding aan geïntimeerde. Het hof overweegt daartoe dat geïntimeerde haar psychische schade heeft toegelicht. Zij leidt een teruggetrokken bestaan en is mensenschuw en depressief. Door een psychiater is voorts vastgesteld dat zij lijdt aan een posttraumatische stresstoornis en een depressie. Appellant heeft daar tegenover gesteld dat uit de door geïntimeerde overgelegde stukken niet blijkt dat zij fors psychisch letsel heeft opgelopen en dat zij daarmee evenmin heeft aangetoond dat er een causaal verband bestaat tussen zijn handelen en haar psychische toestand. Het hof gaat hier echter niet in mee en acht dit een onvoldoende weerlegging van de stellingen van geïntimeerde. Uit die stukken blijkt immers duidelijk de door geïntimeerde gestelde diagnose en bovendien wordt daarin de oorzaak van die diagnose vermeld. Appellant heeft ook geen alternatieve oorzaak voor die diagnose genoemd. Het hof acht daarom al met al de door de rechtbank toegewezen schadevergoeding passend. Het vonnis wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:2382

Zaaknummer: 200.215.187/01

Rechters: G.C. Boot, D. Kingma en F.J. Verbee

Advocaten: J. Ruijs en M.L. Winters

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Hoger beroep. Appellante, kaakchirurg met een eigen praktijk in Stichting X waarvan geïntimeerden de bestuurders zijn, vordert onder andere immateriële schadevergoeding wegens schending van eer en goede naam na persberichten over onhygiënische omstandigheden en bevindingen van de Inspectie. Hof acht een vergoeding van € 10.000 op haar plek.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:6285

Zaaknummer: 200215503

Rechters: A.W. Steeg, H.L. Wattel en C.G. ter Veer

Advocaten: F.A.P. Laporte en W.A.M. Rupert

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Toewijzing schadevergoeding door hof voor verdwenen enveloppen met geld van dochter aan slachtoffer van inbraak. In cassatie wordt geklaagd over ontoereikende motivering. Opvatting van het hof geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1126

Zaaknummer: 16/03818

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.Y. Taekema

Wetsartikelen: 311 Sr en 51f Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Vrijspraak voor dood dochter door val van balustrade. Vader van slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij voor shockschade (€ 100.000). Niet-ontvankelijkverklaring vanwege vrijspraak.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 09-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:2624

Zaaknummer: 18/930159-15

Rechters: B.I. Klaassens, R. Depping en M.A.A. van Capelle

Advocaten: P.Th. van Jaarsveld

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. De toedracht van een incident met een rallyvrachtwagen waarbij verzoeker letsel zou hebben opgelopen, is niet komen vast te staan. Deelgeschil is niet bedoeld om in feite het volledige geschil aan de rechtbank voor te leggen. Het indienen van het verzoek wordt onterecht en onnodig geacht.

Verzoeker is tijdens een evenement op het strand meegereden in een rallyvrachtwagen. Tijdens het tweede rondje over het parcours kreeg verzoeker last van zijn borst. Hij is vervolgens afgevoerd naar het ziekenhuis waar later bleek dat hij een gebroken borstwervel had. De toenmalige advocaat van verzoeker heeft vervolgens zowel de stichting als de vereniging van het evenement aansprakelijk gesteld. Zij hebben aansprakelijkheid van de hand gewezen. Ook de verzekeraar van de rallyvrachtwagen heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. In dit deelgeschil wordt om een verklaring voor recht verzocht dat Allianz, de verzekeraar, aansprakelijk is voor de schade die verzoeker heeft geleden en nog lijdt als gevolg van het ongeval. Allianz stelt zich op het standpunt dat dit geschil zich niet leent voor een deelgeschilprocedure, omdat verzoeker met een veelvoud aan stellingen het gehele geschil aan de rechtbank heeft voorgelegd en omdat partijen twisten over de toedracht van het ongeval. Om deze toedracht vast te stellen is volgens Allianz bewijslevering noodzakelijk en dit gaat het bestek van de deelgeschilprocedure te buiten. De rechtbank overweegt dat op een door Allianz in het geding gebrachte video niet is te zien dat de bestuurder van de rallyvrachtwagen, zoals door verzoeker is gesteld, een onverwachtse stuurbeweging maakt. Bij deze stand van zaken kan volgens de rechtbank geen beslissing worden genomen zonder (nadere) bewijslevering. Bovendien resteren ook na beantwoording van de vraag naar de precieze toedracht van het incident nog veel geschilpunten tussen partijen. Zij twisten onder andere over de omvang van de schade, het causaal verband tussen de schade en het ongeval en eventuele 'eigen schuld' aan de zijde van verzoeker. Daar komt nog bij dat verzoeker in feite het gehele geschil heeft voorgelegd aan de rechtbank, terwijl de deelgeschilprocedure daar niet voor is bedoeld. De verzoeken worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3172

Zaaknummer: C/16/448608 / HL RK 17-83

Rechters: J.M. van Jaarsveld

Advocaten: W.R.M. Voorvaart en N.P. Jonker

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verkrachting met geweld. Gedeeltelijke toewijzing smartengeld (€ 7.500). Tevens toewijzing gemaakte kosten voor vliegreis vriendin en treinreis partner. Redelijk dat partner wordt meegenomen voor emotionele ondersteuning, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:5885

Zaaknummer: 15/189524-17

Rechters: K.I. de Jong, J.C. van den Bos en D.G.M. van den Hoogen

Advocaten: G. Palanciyan

Wetsartikelen: 242 WvSr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Letsel als gevolg van de val van een paard. Geen sprake van bedrijfsmatig gebruik van het paard (art. 6:181 BW). Vraag wie de bezitter is van het paard (art. 6:179 BW).

Verweerder 1 fokt en drijft handel in paarden. In 2007 heeft verweerder 1 het paard in eigendom verworven en bij hem thuis gestald. Verweerder 1 is tegen wettelijke aansprakelijkheid verzekerd bij ASR. Verweerder 3 is de (voormalig) stiefdochter van verweerder 1 en zij had ooit als doel om mee te doen aan de Olympische Spelen. In 2010 hebben verweerder 3 en vennoot B de vennootschap onder firma (hierna: 'de V.O.F.') opgericht. Dit bedrijf houdt zich bezig met de training en verkoop van paarden en houdt bedrijf op de manege. Het paard stond aanvankelijk bij verweerder 1 thuis gestald, maar is later verplaatst naar de manege waar verzoekster als vrijwilligster werkzaamheden verrichtte voor verweerder 3 en vennoot B. Verzoekster is in 2011 tijdens het berijden van een paard van verweerder van het paard gevallen. Zij is daarop door haar moeder en oma naar de huisartsenpost gebracht en doorverwezen naar het ziekenhuis. Na het ongeval ervaart verzoekster klachten zoals vermoeidheid, hoofdpijn, angst, overgevoeligheid voor prikkels, tinnitus en cognitieve klachten. Verzoekster heeft een revalidatietraject doorlopen in Nijmegen. In 2016 heeft verzoekster verweerder 1, de manege en de V.O.F. aansprakelijk gesteld voor alle geleden en nog te lijden schade als gevolg van het ongeval in 2011. In 2016 heeft een voorlopig getuigenverhoor plaatsgevonden om duidelijkheid te verkrijgen over de toedracht van het ongeval, de vraag welk paard bij het ongeval was betrokken en de hoedanigheid van de betrokken partijen. Verzoekster verzoekt in deze procedure een verklaring voor recht dat verweerder 1, dan wel verweerder 3, dan wel de V.O.F. en haar vennoten, ieder hoofdelijk, aansprakelijk is/zijn jegens verzoekster voor de door haar geleden schade en in de toekomst te lijden schade. Verzoekster legt daaraan ten grondslag dat de verwerende partijen ook na het voorlopig getuigenverhoor naar elkaar verwijzen voor wat betreft de aansprakelijkheid voor het ongeval in 2011, zodat verzoekster nu in deelgeschil de rechtbank verzoekt om de aansprakelijke partij vast te stellen. Zij stelt zich primair op het standpunt dat verweerder 1 aansprakelijk is vanwege het bedrijfsmatig gebruik van het paard (art. 6:181 BW). Subsidiair stelt verzoekster dat verweerder 1 aansprakelijk is als bezitter van het paard (art. 6:179 BW). Meer subsidiair stelt verzoekster dat verweerder 3 aansprakelijk is

als bezitter van het paard, omdat zij het paard bereed, trainde en verzorgde alsof het haar eigen paard was. Meest subsidiair stelt verzoekster dat de V.O.F. en haar vennoten aansprakelijk zijn als bedrijfsmatig gebruikers van het paard. Het paard werd getraind onder de vlag van de V.O.F., aangezien de training plaatsvond op de bedrijfslocatie van de V.O.F. Vanwege de beoogde verkoop van het paard, stond het paard ook vermeld op de website van de V.O.F. De rechtbank beoordeelt eerst of sprake is van bedrijfsmatig gebruik in de zin van art. 6:181 BW. Volgens de rechtbank komt het daarbij aan op de feitelijke situatie en voor de beoordeling daarvan heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 1 april 2011 gezichtspunten genoemd. Tegen deze achtergrond oordeelt de rechtbank dat uit de voorlopig getuigenverhoren blijkt dat de terbeschikkingstelling van het paard door verweerder 1 aan verweerder 3 verband hield met haar sportambities. Uit die verklaringen volgt ook dat dit persoonlijke ambities waren van verweerder 3. Het paard is daarom in de periode 2007-2013 ingezet ten behoeve van de persoonlijke sportambities van verweerder 3 en het paard werd ten tijde van het ongeval niet gebruikt in de uitoefening van het bedrijf van verweerder 1. Er is dus geen sprake van aansprakelijkheid van verweerder 1 op grond van artikel 6:181 BW. Ook op de V.O.F. rust geen aansprakelijkheid op grond van artikel 6:181 BW, omdat het paard slechts op de bedrijfslocatie van de V.O.F. was gestald omdat verweerder 1 en 3 daar thuis geen plek voor hadden. Daarnaast blijkt uit de voorlopig getuigenverhoren dat verzoekster bekend was met de daadwerkelijke eigenaar van het paard, namelijk verweerder 1, omdat de vader van verzoekster na het ongeval eerst met hem contact heeft gezocht. Verweerder 1 is echter wel als bezitter aansprakelijk op grond van artikel 6:179 BW. Voor verzoekster was duidelijk dat het paard eigendom was van verweerder 1. Het paard heeft langere tijd bij verweerder 1 thuis op stal gestaan, terwijl verzoekster daar in die tijd ook op haar pony reed en soms ook de paarden van verweerder 1 verzorgde. Verweerder 3 kan volgens de rechtbank niet als bezitter van het paard worden aangemerkt, omdat verweerder 3 verantwoordelijk was voor de training van het paard en gedurende periodes ook voor zijn stalling, verzorging en de voeding. Dit deed zij echter in het kader van haar sportieve doel dat zij met het paard voor ogen had. Zowel verweerder 1 als verweerder 3 hebben verklaard dat verweerder 1 (het merendeel van) de kosten van het paard betaalde. De zeggenschap van verweerder 3 beperkte zich daarnaast tot de sportieve activiteiten met betrekking tot het paard. Verzoekster heeft voorts verzocht om ASR te veroordelen tot betaling van een voorschot op de schadevergoeding. Dit wordt door de rechtbank afgewezen, omdat door verzoekster niet met stukken is onderbouwd dat sprake is van niet aangeboren hersenletsel (NAH). Dit zou namelijk alleen blijken uit het rapport van de eigen medisch adviseur en het is niet duidelijk hoe deze adviseur tot die conclusie is gekomen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3231

Zaaknummer: C/05/327447 / HA RK 17-268 / 167 / 876

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: P. Woudenberg en S.A. Wensing

Wetsartikelen: 6:179 BW en 6:181 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Letsel na val muurtje dat is geplaatst ter afscheiding van een lager gelegen trapgat buiten een discotheek. Geen sprake van een gebrekkige opstal. Ook geen sprake van schending van de zorgplicht door het niet hebben van rustruimtes buiten de discotheek.

In 2012 heeft verzoekster met haar vriendinnen een discotheek bezocht. Verzoekster was ten tijde van deze avond minderjarig en bezocht een speciale avond voor jongeren tot achttien jaar. Verzoekster en haar vriendinnen dronken op de parkeerplaats eerst verschillende alcoholische dranken alvorens de discotheek te bezoeken. Daarna gingen zij bij de discotheek naar binnen en passeerden zij na een controle de portier. Toen verzoekster een entreekaartje wilde kopen, is haar de toegang tot de discotheek geweigerd en is zij naar buiten gestuurd. De andere vriendinnen werden wel toegelaten. Om de hoek van de ingang van de discotheek is een trapgat aangelegd van drie tot vier meter diep. De trap van dit trapgat geeft toegang tot een deur; de nooduitgang van de discotheek. De nooduitgang ligt beneden straatniveau. Het trapgat is aan beide zijden voorzien van een laag stenen muurtje. Verzoekster is na haar weigering bij de entree op het muurtje gaan zitten en vervolgens in het trapgat gevallen en buiten bewustzijn geraakt. Door de val heeft verzoekster letsel opgelopen, waaronder zes gebroken ribben aan de rechterkant, het afbreken van het doornvormige uitsteeksel van vijf wervels en het uitsteken van het zijwaartse uitsteeksel rechts van vijf andere wervels. Daarnaast scheurde een enkelband en verrekte verzoekster haar kniebanden, was sprake van een milde longkneuzing van de rechterlong, diverse schaafwonden en een hersenkneuzing. In het ziekenhuis werd tevens een alcoholintoxicatie vastgesteld. Delta Lloyd is de aansprakelijkheidsverzekeraar van de inmiddels gefailleerde discotheek. In 2012 heeft de advocaat van verzoekster de discotheek aansprakelijk gesteld voor de gevolgen van het ongeval. De curator die was aangesteld wegens het faillissement heeft daarop bericht dat Delta Lloyd de verzekeraar van de discotheek is. Delta Lloyd heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. Verzoekster verzoekt in dit deelgeschil om een vaststelling van de aansprakelijkheid van Delta Lloyd en een vergoeding van de geleden schade. Aan dit verzoek wordt ten grondslag gelegd dat sprake is van een gebrekkige opstal in de zin van artikel 6:174 BW en subsidiair dat Delta Lloyd aansprakelijk is op grond van artikel 6:162 lid 2 BW. Door niet te

zorgen voor rustruimtes, heeft de discotheek een op haar rustende bijzondere zorgplicht geschonden, aldus verzoekster. De rechtbank beoordeelt eerst of sprake is van een gebrekkige opstal. Door verzoekster wordt als gebrek genoemd het ontbreken van verlichting en de lage afscheiding van het trapgat, waardoor het trapgat door verzoekster over het hoofd kon worden gezien. De discotheek had voor een veiligere opzet moeten kiezen om ongelukken bij het trapgat te voorkomen. De rechtbank stelt voorop dat de omstandigheid dat de constructie van de opstal solide is, nog niet met zich brengt dat de opstal als deugdelijk dient te worden gekwalificeerd. De vraag die moet worden beantwoord is of de opstal gelet op het te verwachten gebruik en ter voorkoming van gevaar deugdelijk is. Daarbij spelen de volgende omstandigheden een rol. Het trapgat bevindt zich op het terrein van een discotheek, om de hoek van de ingang. De discotheek is een uitgaansgelegenheid waar alcoholische dranken worden verkocht aan (jonge) bezoekers en waarvan verwacht moet worden dat bezoekers onder invloed van alcohol kunnen verkeren. Het is een feit van algemene bekendheid dat personen die onder invloed van alcohol verkeren in mindere mate oplettendheid betrachten. Verder betreft het hier een (trap)gat van 3 à 4 meter diep dat zich om de hoek van de ingang van deze discotheek bevindt. Dit gat is afgeschermd door middel van een laag muurtje. Andere feiten kunnen niet worden vastgesteld, omdat partijen daarover twisten. Zo bestaat een verschil van mening over de vraag of het trapgat ten tijde van het ongeval goed was verlicht. De rechtbank kan, zonder nadere tekst en uitleg over waar het trapgat zich op de foto bevindt, op basis van de door verzoekster getoonde foto's van een ambulance in een donkere omgeving, of de stelling dat ergens op het parkeerterrein de lantaarnpalen niet brandden, niet vaststellen dat de verlichting van het trapgat niet goed was. Volgens de rechtbank volgt uit de feiten dat van deze opstal een hoog veiligheidsniveau mag worden verwacht. Dit geldt zowel voor de binnenkant als de buitenkant van de discotheek. Het mag immers als een feit van algemene bekendheid worden beschouwd dat er door de bezoekers wel eens rondgehangen wordt rondom een discotheek. Hieruit volgt dat van de (uitbater van de) discotheek mag worden verwacht dat het trapgat wordt afgeschermd. Dit is echter ook gebeurd door middel van het plaatsen van een muurtje. De vraag is nu of dit een afdoende maatregel betreft. De rechtbank concludeert dat het muurtje in ieder geval voorkomt dat een niet heel oplettend persoon het trapgat inloopt. Dat is hier ook niet gebeurd, verzoekster heeft duidelijk aangegeven dat zij op het muurtje is gaan zitten. De vraag is vervolgens of de ondeugdelijkheid volgt uit het feit dat je op het muurtje kunt gaan zitten of staan en dan het trapgat onvoldoende waarneemt waardoor je er invalt. Uit de vastgestelde feiten kan niet worden afgeleid dat dit in enigerlei mate waarschijnlijk is. Er is sprake van een muurtje dat per definitie een afscheidende functie heeft, en daarmee ook een waarschuwend effect. Er is daarom volgens de rechtbank geen sprake van een gebrekkige opstal. Volgens de rechtbank is ook geen sprake van een schending van de zorgplicht, omdat de enkele opmerking dat andere

discotheken in de omgeving wel beschikken over rustruimtes en deze discotheek niet, onvoldoende is om te spreken van een schending van de zorgplicht. Voor zover bedoeld is te stellen dat de discotheek geen (minderjarige) bezoeker mag weigeren zonder haar verder (huiswaarts) te begeleiden, is evenmin uitgelegd waar deze norm uit is afgeleid. Ook op deze grondslag wordt het verzoek afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3752

Zaaknummer: C/13/642583 / HA RK 18-28

Rechters: B.T. Beuving

Advocaten: C. van Scherpenzeel en J. Boer

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding tussen bromfiets en auto. Verzoeker loopt beenbreuk op als gevolg waarvan er nu een verschil in beenlengte is. Betrokkenheid bij ander ongeval. Toekenning voorschot op immateriële schadevergoeding (€ 2.000) voor gevolgen van de beenbreuk. Niet-ontvankelijkheid ten aanzien van gevorderde verklaring voor recht dat geen sprake is van fraude, omdat deelgeschilprocedure hier niet voor is bedoeld.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3764

Zaaknummer: C/13/640985 / HA RK 17-389

Rechters: P.J. van Eekeren

Advocaten: C.C.J. de Koning en M.S.E. van Beurden

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag voor steken met mes in borst slachtoffer. Gedeeltelijke toewijzing gevorderde immateriële schadevergoeding (€ 3.000). Tevens toewijzing vergoeding voor kosten rechtsbijstand (als gemaakte proceskosten).

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:5443

Zaaknummer: 10/811303-16

Rechters: S.C.C. Hes-Bakkeren, A.A.J. de Nijs en A.M.T.A. Verhagen

Advocaten: M.F.A. van der Pelt

Wetsartikelen: 287 WvSr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Vermeend postwhiplashsyndroom na kop-staartbotsing. Verzoek om periodieke bevoorschotting, medewerking aan onderzoeken en voorschot buitengerechtelijke kosten. Verzoeken ten aanzien van bevoorschotting en verklaring voor recht dat verzekeraar aansprakelijk is voor de schade worden afgewezen vanwege ontbreken deugdelijk medisch bewijs. Matiging kosten deelgeschil. Onvoldoende rechtvaardiging voor hanteren specialistentarief advocaat. Rechtbank stelt zelf lager uurtarief vast.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 17-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3118

Zaaknummer: C/05/322464 / HA RK 17-160

Rechters: K. van Vlimmeren-van Ommen

Advocaten: S. Demirtas en L.K. de Haan